

PROTOKOL**o izmjeni Bečke konvencije o građanskoj odgovornosti za nuklearnu štetu iz 1963.**

DRŽAVE STRANKE OVOG PROTOKOLA,

UZIMAJUĆI U OBZIR da je poželjno izmijeniti Bečku konvenciju o građanskoj odgovornosti za nuklearnu štetu od 21. svibnja 1963. kako bi se omogućilo šire područje primjene, povećao iznos odgovornosti operatora nuklearnog postrojenja i unaprijedila sredstva za osiguravanje odgovarajuće i pravedne naknade,

SPORAZUMJELE su se:

Članak 1.

Konvencija koja se mijenja odredbama ovog Protokola je Bečka konvencija o građanskoj odgovornosti za nuklearnu štetu od 21. svibnja 1963., u daljnjem tekstu „Bečka konvencija iz 1963.”

Članak 2.

Članak I. Bečke konvencije iz 1963. mijenja se kako slijedi:

1. Stavak 1. točka (j) mijenja se kako slijedi:

(a) riječ „i” briše se s kraja podstavka ii. i umeće na kraj podstavka iii.,

(b) novi podstavak iv. dodaje se kako slijedi:

„iv. ostala postrojenja u kojima ima nuklearnoga goriva ili radioaktivnih proizvoda ili otpada što Vijeće guvernera Međunarodne agencije za atomsku energiju s vremena na vrijeme utvrđuje;”

2. Stavak 1. točka (k) zamjenjuje se sljedećim tekstom:

„(k) ‚nuklearna šteta’ znači :

i. smrt ili tjelesna ozljeda;

ii. gubitak ili oštećenje imovine;

i svaka od dolje navedenih šteta u opsegu koji utvrđuje pravo nadležnog suda –

iii. gospodarski gubitak nastao zbog gubitka ili štete navedene u podstavku i. ili ii., ako nije uključen u navedenim podstavcima, ako ga je pretrpjela osoba koja ima pravo tražiti naknadu zbog takvog gubitka ili štete;

iv. troškovi mjera za dovođenje zagađenoga okoliša u prvobitno stanje, osim ako je to onečišćenje beznačajno, ako su se takve mjere stvarno poduzele ili se trebaju poduzeti, i ako nisu uključeni u podstavak ii.;

v. gubitak prihoda koji proizlazi iz gospodarskoga interesa u bilo kojoj uporabi ili uživanju okoliša, do kojega je došlo zbog znatnog onečišćenja toga okoliša, i ako nije uključen u podstavak ii.;

vi. troškovi preventivnih mjera i bilo kojega gubitka ili štete prouzročene takvim mjerama;

vii. bilo koji drugi gospodarski gubitak, osim onog kojeg je uzrokovalo onečišćenje okoliša, ako je dozvoljen općim zakonom o građanskoj odgovornosti nadležnog suda,

što se tiče podstavaka od i. do v. te od vii. nadalje, u slučaju da gubitak ili šteta nastane od ili je posljedica ionizirajućeg zračenja koje potječe od bilo kojeg izvora zračenja u nuklearnom postrojenju, ili potječe od nuklearnoga goriva ili radioaktivnih proizvoda, ili otpada u nuklearnom materijalu ili nuklearnog materijala koji dolazi iz, potječe iz ili se šalje u nuklearno postrojenje, bez obzira na to potječe li od radioaktivnih svojstava takvih tvari ili od kombinacije radioaktivnih svojstava s otrovnim, eksplozivnim ili drugim opasnim svojstvima takve tvari.”

3. Stavak 1. točka (l) zamjenjuje se sljedećim tekstom:

„(l) ‚Nuklearna nesreća‘ znači svaki događaj ili skup događaja istog podrijetla koji prouzroči nuklearnu štetu ili, ali samo u odnosu na preventivne mjere, stvara tešku i neposrednu prijetnju nastanku takve štete.”

4. Nakon stavka 1. točke (l) dodaju se četiri nova stavka, stavak 1. točka (m), stavak 1. točka (n), stavak 1. točka (o) i stavak 1. točka (p) kako slijedi:

„(m) ‚Mjere za dovođenje u prvobitno stanje‘ znači sve razumne mjere koje su odobrila nadležna tijela države u kojoj su mjere poduzete i kojima je cilj da dovedu u prvobitno stanje oštećene ili uništene sastavnice okoliša ili da uvedu, prema potrebi, jednakovrijedne sastavnice u okoliš. U pravu države koja je pretrpjela štetu određuje se tko ima pravo poduzeti takve mjere.

(n) ‚Preventivne mjere‘ znači sve razumne mjere koje je poduzela bilo koja osoba nakon nuklearne nesreće kako bi se spriječila ili smanjila šteta iz točke (k) i do v. ili vii., podložno bilo kojem odobrenju nadležnih tijela koje se zahtijeva u pravu države u kojoj su se mjere poduzele.

(o) ‚Razumne mjere‘ mjere su koje se prema pravu nadležnog suda smatraju prikladnim i razmjernim, uzimajući u obzir sve okolnosti, na primjer: –

- i. vrstu i opseg nastale štete ili, u slučaju preventivnih mjera, vrstu i opseg rizika od nastanka takve štete;
- ii. opseg u kojem su, u vrijeme poduzimanja, takve mjere vjerojatno učinkovite; i
- iii. odgovarajuću znanstvenu i tehničku stručnost.

(p) ‚Posebna prava vučenja‘, u daljnjem tekstu SDR, znači obračunska jedinica koju Međunarodni monetarni fond definira i koristi za vlastite poslove i transakcije.”

5. Stavak 2. zamjenjuje se sljedećim tekstom:

„2. Država postrojenja može, ako je to opravdano malim opsegom rizika, izuzeti bilo koje nuklearno postrojenje ili male količine nuklearnog materijala iz primjene ove Konvencije, pod uvjetom da:

- (a) u odnosu na nuklearna postrojenja, kriterije za takvo izuzimanje utvrđuje Vijeće guvernera Međunarodne agencije za atomsku energiju i svako izuzimanje od strane države postrojenja zadovoljava te kriterije; i
- (b) u odnosu na male količine nuklearnog materijala, maksimalna ograničenja za izuzimanje tih količina utvrđuje Vijeće guvernera Međunarodne agencije za atomsku energiju i svako je izuzimanje od strane države postrojenja u okviru tih utvrđenih ograničenja.

Vijeće guvernera periodično će preispitivati kriterije za izuzimanje nuklearnih postrojenja i maksimalna ograničenja za izuzimanje malih količina nuklearnog materijala.”

Članak 3.

Nakon članka I. Bečke konvencije iz 1963. dodaju se dva nova članka I.A i I.B:

„Članak I.A

1. Ova se Konvencija primjenjuje na nuklearnu štetu, bez obzira gdje je pretrpljena.
2. Međutim, zakonodavstvo države postrojenja od primjene ove Konvencije može izuzeti štetu pretrpljenu:
 - (a) na državnom području države koja nije ugovorna stranka; ili
 - (b) u bilo kojem pomorskom pojasu uspostavljenom od strane države koja nije ugovorna stranka u skladu s međunarodnim pravom mora.
3. Svako izuzimanje sukladno ovom članku stavku 2. može se primjenjivati samo u odnosu na državu koja nije ugovorna stranka i koja u trenutku nesreće:
 - (a) ima nuklearno postrojenje na svom državnom području ili u bilo kojem pomorskom pojasu kojeg je uspostavila u skladu s međunarodnim pravom mora i

(b) ne pruža jednakovrijedne obostrane koristi.

4. Svako izuzimanje sukladno ovom članku stavku 2. ne utječe na prava iz članka IX. stavka 2. točke (a) i svako izuzimanje sukladno stavku 2. točki (b) ovog članka ne proširuje se na štetu unutar broda ili zrakoplova ili na samom brodu ili zrakoplovu.

Članak I.B

Ova Konvencija ne primjenjuje se na nuklearna postrojenja koja se ne koriste u mirnodopske svrhe.”

Članak 4.

Članak II. Bečke konvencije iz 1963. mijenja se kako slijedi:

1. Na kraju stavka 3. točke (a) dodaje se sljedeći tekst:

„Država postrojenja može ograničiti iznos javnih sredstava dostupnih po nesreći na razliku, ako postoji, između ovdje utvrđenog iznosa i iznosa utvrđenog sukladno članku V. stavku 1.”

2. Na kraju stavka 4. dodaje se sljedeći tekst:

„Država postrojenja može ograničiti iznos dostupnih javnih sredstava u skladu s ovim člankom stavkom 3. točkom (a).”

3. Stavak 6. zamjenjuje se sljedećim tekstom:

„6. Nijedna osoba nije odgovorna za bilo kakav gubitak ili štetu koja nije nuklearna šteta sukladno članku I. stavku 1. podstavku (k), ali koja se mogla odrediti kao takva sukladno odredbama tog podstavka.”

Članak 5.

Nakon prve rečenice u članku III. Bečke konvencije iz 1963. dodaje se sljedeći tekst:

„Međutim, država postrojenja može izuzeti ovu obavezu u odnosu na prijevoz koji se u cijelosti odvija na njezinom državnom području.”

Članak 6.

Članak IV. Bečke konvencije iz 1963. mijenja se kako slijedi:

1. Stavak 3. zamjenjuje se sljedećim tekstom:

„3. Nikakva odgovornost u okviru ove Konvencije neće se odnositi na operatora ako dokaže da je nuklearna šteta neposredna posljedica čina oružanog sukoba, neprijateljstva, građanskog rata ili ustanka.”

2. Stavak 5. zamjenjuje se sljedećim tekstom:

„5. Operator u okviru ove Konvencije nije odgovoran za nuklearnu štetu:

(a) na samom nuklearnom postrojenju i bilo kojem drugom nuklearnom postrojenju, uključujući nuklearno postrojenje u izgradnji, na mjestu gdje se to postrojenje nalazi; i

(b) na bilo kojoj imovini na tom istom mjestu koje se koristi ili se ima koristiti u vezi s bilo kojim takvim postrojenjem.”

3. Stavak 6. zamjenjuje se sljedećim tekstom:

„6. Naknada za štetu prouzročenu na prijevoznim sredstvima na kojima se nalazio nuklearni materijal za vrijeme nuklearne nesreće neće rezultirati smanjenjem odgovornosti operatora u odnosu na drugu štetu na iznos koji je niži od 150 milijuna SDR-a ili bilo kojeg većeg iznosa kojeg je utvrdilo zakonodavstvo ugovorne stranke ili iznos utvrđen u skladu s člankom V. stavkom 1. podstavkom (c).”

4. Stavak 7. zamjenjuje se sljedećim tekstom:

„7. Ništa u ovoj Konvenciji ne utječe na odgovornost bilo kojeg pojedinca za nuklearnu štetu za koju operator, na temelju ovog članka stavka 3. ili 5., prema ovoj Konvenciji nije odgovoran i koju je taj pojedinac prouzročio poduzimanjem ili nepoduzimanjem radnji s namjerom da prouzroči štetu.”

Članak 7.

1. Tekst članka V. Bečke konvencije iz 1963. zamjenjuje se sljedećim tekstom:

„1. Država postrojenja može ograničiti odgovornost operatora za bilo koju nuklearnu nesreću, ili:

(a) na iznos koji nije manji od 300 milijuna SDR-a; ili

(b) na iznos koji nije manji od 150 milijuna SDR-a, pod uvjetom da uz taj iznos država stavi na raspolaganje javna sredstva do iznosa od najmanje 300 milijuna SDR-a kako bi se nadoknadila nuklearna šteta; ili

(c) za najviše 15 godina od dana stupanja na snagu ovog Protokola, na prijelazni iznos koji nije manji od 100 milijuna SDR-a u odnosu na nuklearnu nesreću do koje je došlo u okviru tog razdoblja. Može se utvrditi iznos manji od 100 milijuna SDR-a, pod uvjetom da država stavi na raspolaganje javna sredstva kako bi se nadoknadila nuklearna šteta između tog nižeg iznosa i 100 milijuna SDR-a.

2. Neovisno o ovom članku stavku 1., država postrojenja, uzimajući u obzir vrstu nuklearnog postrojenja ili nuklearnih tvari u njima i vjerojatne posljedice nuklearne nesreće koju bi mogli prouzročiti, može utvrditi niži iznos odgovornosti za tog operatora, pod uvjetom da ni u kojem slučaju tako utvrđeni iznos nije niži od 5 milijuna SDR-a i pod uvjetom da država postrojenja osigura da su javna sredstva dostupna do iznosa utvrđenog sukladno stavku 1.

3. Iznos koji je utvrdila država postrojenja odgovornog operatora u skladu s ovim člankom stavcima 1. i 2. i člankom IV. stavkom 6. primjenjuje se kada god dođe do nuklearne nesreće.”

2. Nakon članka V. dodaju se četiri nova članka V.A, V.B, V.C i V. D kako slijedi:

„Članak V.A

1. Kamate i troškovi koje je sud dosudio u tužbama za naknadu nuklearne štete plaćaju se neovisno o iznosima iz članka V.

2. Iznosi navedeni u članku V. i članku IV. stavku 6. mogu se preračunati u nacionalnu valutu u cijele brojeve.

Članak V.B

Svaka ugovorna stranka osigurava da osobe koje su pretrpjele štetu iskoriste svoje pravo na naknadu bez da pokrenu zasebne postupke u vezi s izvorima sredstava predviđenim za takvu naknadu.

Članak V.C

1. Ako su nadležni sudovi oni ugovorne stranke koja nije država postrojenja, javna sredstva koja su potrebna u skladu s člankom V. stavkom 1. točkama (b) i (c) i člankom VII. stavkom 1., kao i kamate i troškove koje dosuđuje sud, može staviti na raspolaganje prvo navedena ugovorna stranka. Država postrojenje nadoknađuje sve takve plaćene svote drugoj ugovornoj stranci. Te dvije ugovorne stranke dogovaraju postupak nadoknade troškova.

2. Ako su nadležni sudovi oni ugovorne stranke koja nije država postrojenja, ugovorna stranka čiji su sudovi nadležni poduzima sve potrebne mjere kako bi omogućila državi postrojenja uključivanje u postupak i sudjelovanje u bilo kakvom rješenju vezano uz naknadu.

Članak V.D

1. Glavni direktor Međunarodne agencije za atomsku energiju saziva sastanak ugovornih stranaka kako bi izmijenili ograničenja odgovornosti iz članka V. ako jedna trećina ugovornih stranaka za to izrazi želju.

2. Izmjene se usvajaju dvotrećinskom većinom ugovornih stranaka koje su prisutne i koje glasuju, uz uvjet da je u trenutku glasanja prisutno najmanje pola ugovornih stranaka.

3. Kada se radi o prijedlogu za izmjenu ograničenja, sastanak ugovornih stranaka u obzir, između ostaloga, uzima opasnost od štete koja je posljedica nuklearne nesreće, promjene u novčanim vrijednostima i kapacitet tržišta osiguranja.
4. (a) Glavni direktor IAEA-a svaku izmjenu donesenu u skladu s ovim člankom stavkom 2. dostavlja svim ugovornim strankama na prihvaćanje. Izmjena se po isteku razdoblja od 18 mjeseci nakon što je dostavljena smatra prihvaćenom ako je najmanje jedna trećina ugovornih stranaka u trenutku prihvaćanja izmjene na sastanku glavnom direktoru IAEA-a priopćila da prihvaća izmjenu. Izmjena prihvaćena u skladu s ovim stavkom stupa na snagu 12 mjeseci nakon njezinog prihvaćanja za one ugovorne stranke koje su je prihvatile.

(b) Ako unutar razdoblja od 18 mjeseci od dana dostavljanja na prihvaćanje izmjena nije prihvaćena u skladu s podstavkom (a), izmjena se smatra odbijenom.
5. Za svaku ugovornu stranku koja prihvaća izmjenu nakon što je ona prihvaćena, ali nije stupila na snagu, ili nakon njezinog stupanja na snagu u skladu s ovim člankom stavkom 4., izmjena stupa na snagu 12 mjeseci nakon što je ta ugovorna stranka prihvatila.
6. Država koja postane stranka ove Konvencije se nakon stupanja na snagu izmjene u skladu s ovim člankom stavkom 4., ako sama ne izrazi drugu namjeru:
 - (a) smatra strankom tako izmijenjene Konvencije; i
 - (b) smatra strankom neizmijenjene Konvencije u odnosu na bilo koju državu stranku koju izmjena ne obvezuje.”

Članak 8.

Članak IV. Bečke konvencije iz 1963. mijenja se kako slijedi:

1. Stavak 1. zamjenjuje se sljedećim tekstem:

- „1. (a) Prava na naknadu u okviru ove Konvencije prestaju ako se tužba ne pokrene u roku od:
- i. u odnosu na smrt ili tjelesnu ozljedu, trideset godina od dana kada se dogodila nuklearna nesreća;
 - ii. u odnosu na ostalu štetu, deset godina od dana kada se dogodila nuklearna nesreća.
- (b) Ako je, pak, u okviru prava države postrojenja odgovornost operatora na dulje razdoblje pokrivena osiguranjem ili drugim financijskim jamstvom, uključujući državna sredstva, pravo nadležnog suda može određivati da pravo na naknadu koje tereti operatora prestane vrijediti nakon tog duljeg razdoblja koje neće biti dulje od razdoblja za koje je odgovornost pokrivena pravom države postrojenja.
- (c) Tužbe za naknadu u odnosu na smrt i tjelesnu ozljedu ili, sukladno proširenju iz ovog stavka točke (b) u odnosu na ostalu štetu, koji su pokrenuti nakon razdoblja od deset godina od datuma nuklearne nesreće ni u kojem slučaju nemaju utjecaja na prava na naknadu u okviru ove Konvencije bilo koje osobe koja je spor protiv operatora pokrenula prije isteka tog razdoblja.”

2. Stavak 2. briše se.

3. Stavak 3. zamjenjuje se sljedećim tekstem:

- „3. Pravo na naknadu u okviru Konvencije podliježe zastari ili prestanku, kako je određeno pravom nadležnog suda, ako tužba nije pokrenuta u roku od tri godine od dana kada je osoba koja je pretrpjela štetu znala ili se pretpostavlja da je trebala znati za štetu i za odgovornoga operatora, pod uvjetom da nisu premašeni rokovi utvrđeni sukladno ovom članku stavku 1. podstavcima (a) i (b).”

Članak 9.

Članak VII. mijenja se kako slijedi:

1. U stavku 1. na kraj stavka dodaju se sljedeće dvije rečenice, a stavak se mijenja tako da postaje točka (a) tog stavka:

„Ako iznos za pokriće odgovornosti operatora nije ograničen, država postrojenja može utvrditi ograničenje financijskog jamstva odgovornog operatora, pod uvjetom da to ograničenje nije manje od 300 milijuna SDR-a. Država postrojenja osigurava isplatu zahtjeva za naknadu za nuklearnu štetu koja je utvrđena na teret operatora do iznosa do kojeg je prihod od financijskog jamstva nedostatan za ostvarivanje tih zahtjeva, ali ne više od iznosa financijskog jamstva koji se određuje ovim stavkom.”

2. Stavku 1. dodaje se nova točka (b) kako slijedi:

„(b) Neovisno o ovom stavku točki (a), ako iznos za pokrivanje odgovornosti operatora nije ograničen, država postrojenja, uzimajući u obzir vrstu nuklearnog postrojenja ili nuklearnih tvari u njima i vjerojatne posljedice nuklearne nesreće koju bi mogli prouzročiti, može utvrditi niži iznos financijskog jamstva za tog operatora, pod uvjetom da ni u kojem slučaju tako utvrđeni iznos nije niži od 5 milijuna SDR-a i pod uvjetom da država postrojenja osigura isplatu zahtjeva za naknadu za nuklearnu štetu koji su utvrđeni na teret operatora osiguravši potrebna sredstva do iznosa do kojeg je prihod od osiguranja ili drugog financijskog jamstva nedostatan za ostvarivanje tih zahtjeva, ali ne više od ograničenja određenog sukladno ovom stavku točki (a).”

3. U stavku 3. nakon riječi „ovog članka” dodaju se riječi „ili članka V. stavka 1. točaka (b) i (c)”.

Članak 10.

Članak VIII. Bečke konvencije iz 1963. mijenja se kako slijedi:

1. Tekst članka VIII. postaje stavak 1. tog članka.

2. Novi stavak 2. dodaje se kako slijedi:

„2. Sukladno primjeni pravila iz članka VI. stavka 1. točke (c), ako u odnosu na zahtjeve podnesene protiv operatora šteta koju je potrebno nadoknaditi u okviru ove Konvencije premašuje ili će vjerojatno premašiti maksimalan iznos dostupan sukladno članku V. stavku 1., prednost pri raspodjeli naknade daje se zahtjevima u odnosu na smrt ili tjelesnu ozljedu.”

Članak 11.

U članku X. Bečke konvencije iz 1963. na kraj članka dodaje se nova rečenica kako slijedi:

„Pravo na žalbu omogućeno u okviru ovog članka može se proširiti kako bi se pogodovalo državi postrojenja ako je osigurala javna sredstva u skladu s ovom Konvencijom.”

Članak 12.

Članak XI. Bečke konvencije iz 1963. mijenja se kako slijedi:

1. Novi stavak 1.bis dodaje se kako slijedi:

„1.bis. Ako se nuklearna nesreća dogodi na području isključive gospodarske zone ugovorne stranke ili, ako takva zona nije bila uspostavljena, na području koje ne premašuje granice isključive gospodarske zone ako bi se ta zona uspostavila, nadležnost nad tužbama u vezi s nuklearnom štetom uzrokovanom tom nuklearnom nesrećom, u smislu ove Konvencije, imaju samo sudovi te stranke. Prethodna rečenica primjenjuje se ako je ugovorna stranka obavijestila depozitara o tom području prije nuklearne nesreće. Ništa u ovome stavku ne tumači se tako da se dozvoljava uspostava nadležnosti na način protivan međunarodnom pravu mora, uključujući Konvenciju Ujedinjenih naroda o pravu mora.”

2. Stavak 2. zamjenjuje se sljedećim tekstom:

„2. Ako se nuklearna nesreća ne dogodi na državnom području neke ugovorne stranke ili na području o kojem se obavještava sukladno stavku 1.bis ili ako se mjesto nuklearne nesreće ne može sa sigurnošću utvrditi, nadležnost u takvim tužbama imaju sudovi države postrojenja odgovornog operatora.”

3. U stavak 3., prvi redak, i u točku (b) nakon brojke „1.” umetnite „1.bis”.

4. Novi stavak 4. dodaje se kako slijedi:

„4. Ugovorna stranka čiji su sudovi nadležni osigurava da je samo jedan od njezinih sudova nadležan u odnosu na bilo koju nuklearnu nesreću.”

Članak 13.

Nakon članka XI. dodaje se novi članak XI.A kako slijedi:

„Članak XI.A

Ugovorna stranka čiji sudovi imaju nadležnost osigurava da u vezi s tužbama za naknadu nuklearne štete:

- (a) svaka država može podnijeti tužbu u ime osoba koje su pretrpjele nuklearnu štetu, koje su državljani te države ili imaju prebivalište ili boravište na njenom državnom području te koje su s tim suglasne; i
- (b) svaka osoba može podnijeti tužbu za provedbu prava prema ovoj Konvenciji stečenih subrogacijom ili dodjelom.”

Članak 14.

Tekst članka XII. Bečke konvencije iz 1963. zamjenjuje se sljedećim tekstom:

„Članak XII.

1. Presuda na koju se više ne primjenjuju uobičajeni oblici preispitivanja koju je donio nadležni sud ugovorne stranke priznaje se osim:

- (a) ako je presuda dobivena prijevarom;
- (b) ako stranka protiv koje je izrečena presuda nije imala poštnu priliku predstaviti svoj slučaj; ili
- (c) ako je presuda protivna javnoj politici ugovorne stranke na državnom području na kojem se traži priznavanje ili nije u skladu s temeljnim standardima pravde.

2. Presuda koja se priznaje u okviru ovog članka stavka 1., nakon što se predstavi za izvršavanje u skladu s formalnostima koje zahtjeva pravo ugovorne stranke u kojoj se traži izvršavanje, izvršiva je kao da je riječ o presudi suda te ugovorne stranke. Meritum zahtjeva o kojem je donesena presuda nije predmet daljnjih postupaka.”

Članak 15.

Članak XIII. Bečke konvencije iz 1963. mijenja se kako slijedi:

1. Tekst članka XIII. postaje stavak 1. tog članka.

2. Novi stavak 2. dodaje se kako slijedi:

„2. Neovisno o ovom članku stavku 1., ako naknada nuklearne štete premašuje 150 milijuna SDR-a, zakonodavstvo države postrojenja može odstupiti od odredbi ove Konvencije u odnosu na nuklearnu štetu pretrpljenu na području ili u bilo kojem pomorskom pojasu utvrđenom sukladno međunarodnom pravu mora druge države koja u trenutku nesreće ima nuklearna postrojenja na tim područjima, u mjeri u kojoj to ne pruža obostrane koristi jednakog iznosa.”

Članak 16.

Tekst članka XVIII. Bečke konvencije iz 1963. zamjenjuje se sljedećim tekstom:

„Ova Konvencija ne utječe na prava i obveze ugovorne stranke prema općim pravilima međunarodnog javnog prava.”

Članak 17.

Nakon članka XX. Bečke konvencije iz 1963. novi članak XX.A dodaje se kako slijedi:

„Članak XX.A

1. U slučaju spora između ugovornih stranaka o tumačenju ili primjeni ove Konvencije, stranke u sporu savjetuju se s ciljem njegova rješavanja pregovorima ili drugim mirnim sredstvima rješavanja sporova koja su im prihvatljiva.
2. Ako se spor ove vrste iz članka 1. stavka 1. ne može riješiti u roku od šest mjeseci od zahtjeva za savjetovanjem sukladno ovom članku stavku 1., on se, na zahtjev bilo koje stranke u tom sporu, podnosi na arbitražu ili prosljeđuje Međunarodnom sudu na odluku. Ako se spor podnosi na arbitražu, a stranke u sporu ne mogu se dogovoriti oko organizacije arbitraže u roku od šest mjeseci od datuma zahtjeva, stranka od predsjednika Međunarodnog suda ili glavnog tajnika Ujedinjenih naroda može zatražiti da imenuje jednog ili više arbitara. U slučajevima proturječnih zahtjeva stranaka u sporu, prednost se daje zahtjevu glavnog tajnika Ujedinjenih naroda.
3. Prilikom ratifikacije, prihvaćanja, odobrenja ove Konvencije ili pristupanja ovoj Konvenciji, država može izjaviti da ne smatra da je ni jedan ni oba postupka rješavanja sporova navedenih u ovom članku stavku 2. obvezuju. Postupak rješavanja sporova naveden u ovom članku stavku 2. u donosu na ugovornu stranku za koju je ta izjava na snazi ne obvezuje ostale ugovorne strane.
4. Ugovorna stranka koja je dala izjavu u skladu s ovim člankom stavkom 3. može je u svakom trenutku povući obavijestivši depozitara.”

Članak 18.

1. Članci od XX. do XXV., stavci 2., 3. i stavak broj „1.” članka XXVI., članci XXVII. i XXIX. Bečke konvencije iz 1963. brišu se.
2. Bečka konvencija iz 1963. i ovaj Protokol, među strankama ovog Protokola, smatrat će se i tumačiti zajedno kao jedan tekst koji se može smatrati Bečkom konvencijom o građanskoj odgovornosti za nuklearnu štetu iz 1997.

Članak 19.

1. Državu koja je stranka ovog Protokola, ali ne i stranka Bečke konvencije iz 1963., obvezivat će odredbe te Konvencije kako je izmijenjena ovim Protokolom u odnosu na njegove ostale države stranke i ako ta država sama ne izrazi drugu namjeru prilikom polaganja isprava iz članka 20. obvezivat će ju odredbe Bečke konvencije iz 1963. u odnosu na države koje su samo njezine stranke.
2. Ništa u ovom Protokolom nema učinak na obveze države koja je stranka i Bečke konvencije iz 1963. i ovog Protokola u odnosu na državu koja je stranka Bečke konvencije iz 1963., ali ne i stranka ovog Protokola.

Članak 20.

1. Ovaj Protokol otvoren je za potpisivanje za sve države u sjedištu Međunarodne agencije za atomsku energiju u Beču od 29. rujna 1997. do njegovog stupanja na snagu.
2. Ovaj Protokol podliježe ratifikaciji, prihvaćanju i odobrenju od strane država potpisnica.
3. Nakon njegovog stupanja na snagu sve države koje nisu potpisale ovaj Protokol mogu mu pristupiti.

4. Isprave o ratifikaciji, prihvaćanju, odobrenju ili pristupanju polažu se kod glavnog direktora Međunarodne agencije za atomsku energiju, koji je depozitar ovog Protokola.

Članak 21.

1. Ovaj Protokol stupa na snagu tri mjeseca nakon datuma polaganja pete isprave o ratifikaciji, prihvaćanju ili odobrenju.

2. Za svaku državu koja potvrdi, prihvati, odobri ovaj Protokol ili mu pristupi nakon polaganja pete isprave o ratifikaciji, prihvaćanju ili odobrenju, ovaj Protokol stupa na snagu 3 mjeseca od dana kada je ta država položila odgovarajuću ispravu.

Članak 22.

1. Svaka ugovorna strana može otkazati ovaj Protokol putem pisane obavijesti depozitaru.

2. Otkazivanje postaje važeće godinu dana nakon datuma na koji je depozitar primio obavijest.

3. Među strankama ovog Protokola otkazivanje Bečke konvencije iz 1963. od bilo koje stranke u skladu s njezinim člankom XXVI. neće se ni u kojem slučaju smatrati otkazivanjem Bečke konvencije iz 1963. godine kako je izmijenjena ovim Protokolom.

4. Bez obzira na otkazivanje ovog Protokola od strane ugovorne stranke sukladno ovom članku, odredbe ovoga Protokola nastavljaju se primjenjivati na svaku nuklearnu štetu koju je uzrokovala nuklearna nesreća do koje je došlo prije stupanja na snagu tog otkazivanja.

Članak 23.

Depozitar odmah obavještava države stranke i sve ostale države o:

(a) svakom potpisivanju ovog Protokola;

(b) svakoj pohrani isprave o ratifikaciji, prihvaćanju, odobrenju ili pristupanju;

(c) stupanju na snagu ovog Protokola;

(d) primljenim obavijestima sukladno članku XI. stavku 1.bis;

(e) zahtjevima za sazivanje konferencije za preispitivanje sukladno članku XXVI. Bečke konvencije iz 1963. i za sastanak ugovornih stranaka sukladno članku V.D Bečke konvencije iz 1963. kako je izmijenjena ovim Protokolom;

(f) obavijestima o otkazivanju primljenima sukladno članku 22. i ostalim obavijestima relevantnim za ovaj Protokol.

Članak 24.

1. Izvorni primjerak ovog Protokola, čiji su primjerci na arapskom, kineskom, engleskom, francuskom, ruskom i španjolskom jeziku jednako vjerodostojni, polaže se kod depozitara.

2. Međunarodna agencija za atomsku energiju utvrđuje pročišćeni tekst Bečke konvencije iz 1963. kako je izmijenjena ovim Protokolom na arapskom, kineskom, engleskom, francuskom, ruskom i španjolskom jeziku, kako je navedeno u prilogu ovom Protokolom.

3. Depozitar svim državama dostavlja ovjerene primjerke ovog Protokola zajedno s pročišćenim tekstom Bečke konvencije iz 1963. kako je izmijenjena ovim Protokolom.

U POTVRDU GORE NAVEDENOG niže potpisani, za to propisno ovlašteni, potpisali su ovaj Protokol.

Sastavljeno u Beču, dvanaestog dana mjeseca rujna tisuću devetsto devedeset sedme godine.
